

[Fuglsang.]

tighus. . . Sandheden er, at Danmark ved at ruste let kan komme til at underskrive sin egen dødsdom . . . Hvem tror endnu i dette land på hjælp udefra så betids, at indfald kunne forhindres? Og hvad betyder hjælp efter en besættelse af landet? Det betyder Danmark som krigsskueplads for stormagter med landets ødelæggelse for årtier som eneste sikre resultat.«

Netop dette sidste har fået en uhyggelig aktuel baggrund ved den landgangsmanøvre, som i efteråret gennemførtes på Jyllands vestkyst. Grundlaget var netop en situation, hvor Danmark skulle være besat og nu skulle befries, og spådommen om vort lands ødelæggelse for årtier fik jo en meget dystre understregning gennem den amerikanske general Haigs åbenhjertige udtalelser efter en anden manøvre i Slesvig-Holsten, nemlig at denne havde vist, at om ikke Danmark øgede sine konventionelle rustninger, kunne vore oversøiske allierede komme i den situation, at de følte sig tvunget til at belægge punkter i Danmark med raketter og atomvåben.

Samtidig oplever vi, bl. a. også gennem udtalelser fra samme femstjernede general Haig og som et ekko af ham af hr. Poul Schlüter her i tinget i dag, det, som hans landsmand, den tidligere kendte senator Fulbright har skildret sådan:

»Hver gang tiden nærmer sig, da militærbudgettet skal behandles, begynder militærfolkene at forklare, at vi er svage, vor flåde er svag, at vi i militær henseende befinder os i den dårligst tænkelige situation og derfor må have flere penge.«

Dag ind og dag ud bombarderes vi med skildringer af Sovjets oprustning, til trods for at man dér siden 1972 har mindsket sit militærbudget, sådan at det i øjeblikket udgør 7,2 pct. og ikke de så ofte omtalte 13 pct.

Vi får at vide, hvordan hårene rejser sig på Bornholms værn, fordi Warszawapagtflly nærmer sig, og vi hører om deres krigsskibes bevægelser. At så en sagkyndig militær som chefen for søværnets operative kommando, kontreadmiral H. M. Petersen, afviser sådanne skrivelser om det rene nonsens, og at den konservative svenske udenrigsminister ærligt siger, at de har ikke samme erfaringer som Danmark, ser man ganske stort på. Man kører videre med sit nonsens for at bortlede opmærksomheden fra, at netop NATO i dette efterår under fællesnavnet Efterårssmedjen har gennemført de

mest omfattende og kostbare manøvrer, der er gennemført i fredstid, med bevægelser af i alt 250.000 mand, 1.500 fly og 400 krigsskibe fra Nordnorge ned gennem Europa til den sovjetisk-tyrkiske grænse. Man taler mindst muligt om, at der i Østersøen også findes amerikanske, canadiske og engelske krigsskibe og bl. a. amerikanske landgangsfartøjer på indtil 15.000 tons.

Det har også været småt med kommentarer til så alvorlige begivenheder, som da USA-fly for nylig så langt oppe i Østersøen som ved Gotland tumlede sig i den civile luftfartskorridor og bragte menneskeliv i fare. Men om ikke andet, så bekræfter denne talende tavshed, at hele den kampagne, der er ført, har været politisk dikteret, en krigerisk ophidselse med det ene formål at skræmme folk til at godkende fortsatte rustningsudgifter.

Det er, som den gamle tysker Karl von Clausewitz sagde: krig er politik, der føres med andre midler. Det fremgår også med al mulig tydelighed gennem den argumentation, der fra militærets side fremføres som støtte for deres krav. Det er en så åben antisocialisme og antisovjetisme, at vi ikke har oplevet magen, siden Hitler skulle begrunde sin antikomintern. Det gælder lige til den flittige brug af begrebet jerntæppet, som jo dengang blev opfundet, nemlig af en vis hr. Goebbels.

Det er et udtryk for, at også hæren, også i Danmark, er et klasseinstrument. Det understreges jo tid til anden gennem skandalerne omkring dens efterretningstjeneste, og når krsiteligt folkepartis ordfører taler om folk, som har prøvet besættelsestiden på deres ryg, ja, så er jeg en af dem, som den kostede 4 år af mit liv, fordi jeg stod i efterretningstjenestens kartoteker.

Men man ønsker, at hæren skal være et klasseinstrument. Det er jo baggrunden for dette faktiske berufsverbot, som er praktiseret dér siden 1945, da man fjernede de officerer, der dog under besættelsen havde vist sig i besiddelse af netop de egenskaber, man måtte kræve af officerer: dygtighed som ledere, modige, nationalt og demokratisk trofaste, og erstattede dem med folk efter helt andre kriterier, sådanne kriterier, som jo også bruges inden for hjemmevernet, og som der er grund til at have bange anelser med hensyn til, når man vil udvælge folkene til de professionelle soldater.

Principielt er vi i vor forsvarspolitik stadig på linje med Alsing Andersen, da han i 1929